

synes derfor, at det ogsaa paa det Omraade kunde være ønskeligt at søge en Lettelse, men øvrigt kan jo Spørgsmaalet om, hvor og hvorledes Lettelserne skulle iværksættes, være Gjenstand for nærmere Overveielse. Jeg tilltror mig ikke tilstrækkelig Sagkundskab paa dette Omraade, til at have nogen Mening derom. Jeg vil slutte med at sige, at jeg maa erkende, at Forslaget allerede saaledes, som det foreligger, er et Fremskridt, et stort og betydningfuldt Fremskridt, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og som jeg derfor ogsaa ønsker maa afgive Grundlaget for en Reform i denne Retning, som jeg tillægger meget stor Betydning; men jeg har kun villet fremhæve, at, naar der skal kræves Resignation fra forskellige Sider for at muliggjøre denne Reform — og det kunde jo muligvis være nødvendigt — har jeg for mit Vedkommende angivet, i hvilke forskellige Retninger jeg vilde kunne gaa videre, hvis paa den Maade Reformens Gjennemførelse kunde lattes. Der er iøvrigt flere Punkter, som jeg kunde ønske at komme nærmere ind paa, men da allerede erede Talere igaar have omtalt forskellige af dem, skal jeg ikke opholde det høie Thing længere dermed.

Blom: Da Kløkken er bleven saamange, skal jeg fatte mig i største Korthed angaaende de Ting, som et tidligere Foredrag giver mig Anledning til at udtale mig om. Det erede 2det kongevalgte Medlem (Ulfing) udtalte, at der muligvis gjorde sig en for stor Forsynlighed gjældende, naar man ønskede saavidt muligt ved den foreliggende Reform at holde Statens Indtægter og navnlig dens Indtægter af de indirekte Afgifter paa samme Standpunkt som hidtil. Jeg kan i saa Henseende ikke dele Anskuelse med det høitærede Medlem. Jeg vilde anse det for i høi Grad ønskeligt, om man kunde holde Indtægterne paa samme Standpunkt, som de ere, og hvis de de kunde sørgees noget, skulde det fra min Side ikke møde nogenformhelt Modstand. Jeg gaar nemlig ud fra, at uagtet der i Diebliffet tilsyneladende ikke er Brug for det Overflud, som Staten har i sin Kasse, er der ikke den allerfjerneste Tvivl om, at der vil komme de Dieblikke, hvor Staten vil faae ganske overordenlig god Brug for Pengene. Jeg tror, at i enhver velordnet Husholdning vil man helst se til at lægge, om ikke Meget, saa dog ialtsald Lidt af sine Indtægter tilside paa den ene eller den anden Maade for at have noget at staa imod med i Tiden, naar Ulykker ramme, og der gives ingen Stat i Verden, uden at Ulykker af den ene eller den anden Slags ramme den. Kunde man indrette sig saaledes, at man mellem hver Krig havde opsparet Penge til den næste, istedetfor at hidtil de fleste Stater have baaret sig saaledes ad, at de mæ-

fommelig maatte samle Penge sammen, naar Krigen er forbi, tror jeg, det vilde være en meget stor Forde! Men i ethvert Tilfælde anser jeg det for ganske nødvendigt, at vi holde Statsindtægterne paa et saadant Standpunkt, at ikke Hensynet dertil skal hindre os i at træffe de allernødvendigste Foranstaltninger til Landets Forsvar eller i mange andre Henseender. Jeg nævnedes Landets Forsvars Bets Befæstning, da jeg er paa det Hens med, at det vil blive en overordentlig stor Befæstning, som forestaar Staten, og som, om vi ogsaa trykke os ved den saa længe som muligt, dog sent eller tidlig vil vise sig aldeles nødvendig. Det erede kongevalgte Medlem (Ulfing) henviser til, at Statens Udgift til Forsvarsvæsenet beløb sig paa det nu foreliggende Budget til, saavidt jeg erindrer, 16 Millioner Kr. Jeg har ikke dette Budget liggende for mig; men imidlertid vil jeg dog benytte Leiligheden til at gjøre opmærksom paa, at der under de 16 Millioner Kr., saavidt jeg i Diebliffet erindrer, skjuler sig en Million, som ikke i streng Forstand hører til Forsvarsvæsenet, nemlig den Sum, der aarlig bevilges paa Marineministeriets Budget til Diemed, der vedrøre Skibsfartens Fremme. Denne Sum var ifjor, tror jeg, 800,000 Kr., og den varierer naturligvis noget fra Tid til anden; men det er altsaa en ikke ubetydelig Sum, der medgaar til Foranstaltninger til Skibsfartens Fremme, til Fyrsvæsenet, Opdriftingsvæsenet, Opmaalingsvæsenet osv. osv. Denne Udgift har Staten hidtil haft nogen Godtgørelse for i Skibsafgiften, en Afgift, som er lagt direkte paa Skibsfarten, og som, saavidt jeg skjønner, omtrent har dækket Statens direkte Udgifter til dennes Fremme. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke skjønner, at der egentlig er noget særlig Uretferdigt i, at Skibsfarten bærer en direkte Afgift til at afholde de Omkostninger, som Staten maa udrede til dens Fremme. Jeg kan tænke mig, at denne Afgift kan forekomme trykkende, ja, det er ganske vist; men jeg tror, at det herer for en stor Del paa, at den opfattes galt. Man er tilbøielig til at diskutere om og være uenig om, hvorvidt denne Afgift falder paa Skibsrhederierne, eller hvorvidt den er at betragte som et Tillæg til Toldafgiften, i sidste Tilfælde et overmaade urimeligt og urigtigt fordelt Tillæg. Jeg tror, man tager feil i begge disse Hypotheser; jeg tror, at Skibsafgiften i det Hele taget i det Væsentlige maa falde paa de Vare, som transporteres paa Skibene, men ikke som en Forgølse af Toldafgiften; den falder simpelthen, som var den en Forgølse af Transportudgifterne, og det er ganske i sin Orden, at en Vare som Mursten, Lømmer og Stenful, som veier meget og tager stor Plads, regnet efter sin Værdi, betaler meget større Transportomkostninger end en Vare som Silketøj eller hvilke andre kostbare og kompendiøse